ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση T-384/06,

IBP Ltd, με έδρα το Tipton (Ηνωμένο Βασίλειο),

International Building Products France SA, με έδρα το Sartrouville (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τους M. Clough, QC, και A. Aldred, solicitor,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους F. Castillo de la Torre και V. Bottka,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006) 4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F-1/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων), καθώς και, επικουρικώς, αίτημα μειώσεως του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στις προσφεύγουσες με την απόφαση αυτή,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, N. Wahl (εισηγητή) και A. Dittrich, δικαστές,

γραμματέας: T. Weiler, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Με την απόφαση C(2006) 4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση

COMP/F/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων) (περίληψη στην ΕΕ 2007, L 283, σ. 63, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαπίστωσε ότι διάφορες επιχειρήσεις είχαν παραβεί το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), συμμετέχοντας, στη διάρκεια διαφόρων περιόδων μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 1ης Απριλίου 2004, σε ενιαία, σύνθετη και διαρκή παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού, υπό τη μορφή ενός συνόλου αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό και κράματα χαλκού οι οποίες κάλυπταν ολόκληρο τον ΕΟΧ. Η παράβαση συνίστατο στον καθορισμό των τιμών, στη σύναψη συμφωνιών περί καταλόγων τιμών, περί εκπτώσεων και επιστροφών τιμήματος, καθώς και περί δημιουργίας μηχανισμών εφαρμογής των αυξήσεων τιμών, στην κατανομή των εθνικών αγορών και των πελατών, στην ανταλλαγή άλλων πληροφοριών εμπορικού περιεχομένου και στη συμμετοχή σε τακτικές συσκέψεις και άλλες επαφές προς διευκόλυνση της παραβάσεως.

2 Οι προσφεύγουσες IBP Ltd και International Building Products France SA (στο εξής: IBP Γαλλίας) περιλαμβάνονται μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως.

3 Η IBP Γαλλίας είναι θυγατρική κατά 100 % της IBP. Η δεύτερη συστάθηκε το 2001 από την Oystertec plc με σκοπό την εξαγορά, στις 23 Νοεμβρίου 2001, από την Delta plc, του ενεργητικού της πρώην εταιρίας χαρτοφυλακίου IBP (γνωστής, επίσης, υπό την επωνυμία IBP Ltd και, εν συνεχεία, υπό την επωνυμία Aldway Nine Ltd) και των μετοχών των θυγατρικών της, μεταξύ των οποίων η IBP Γαλλίας. Την 1η Ιουνίου 2005, η Oystertec μετονομάστηκε σε Advanced Fluid Connections plc (στο εξής: AFC). Στις 24 Μαρτίου 2006, αυτή τέθηκε υπό αναγκαστική διαχείριση. Στις 25 Μαρτίου 2006, οι αναγκαστικοί διαχειριστές μεταβίβασαν το σύνολο των στοιχείων του ενεργητικού της AFC στη Celestial Wing Ltd, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν τα στοιχεία του ενεργητικού των προσφευγουσών και της International Building Products GmbH (στο εξής: IBP Γερμανίας). Κατά το χρονικό εκείνο σημείο η Celestial Wing ήταν θυγατρική κατά 100 % ενός κεφαλαίου ιδιωτικών συμμετοχών, του Endless LLP. Στις 15 Σεπτεμβρίου 2006, η Celestial Wing μετονομάστηκε σε Pearl Fittings Ltd (αιτιολογική σκέψη 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Με δύο διατάξεις της 2ας Μαρτίου 2007, ο δικαστής Richards του High Court of Justice (England & Wales) κίνησε

διαδικασία αφερεγγυότητας κατά των προσφευγουσών και διόρισε δύο διαχειριστές για τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής.

4 Στις 9 Ιανουαρίου 2001, η Mueller Industries Inc., άλλη παραγωγός συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό, ενημέρωσε την Επιτροπή για την ύπαρξη συμπράξεως στη βιομηχανία συνδέσμων σωληνώσεων καθώς και σε άλλους συναφείς κλάδους στην αγορά χαλκοσωλήνων και εξέφρασε την επιθυμία να συνεργαστεί με την Επιτροπή, κατ' εφαρμογή της ανακοινώσεως σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση του 1996 περί συνεργασίας) (αιτιολογική σκέψη 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

5 Στις 22 και 23 Μαρτίου 2001, στο πλαίσιο έρευνας σχετικά με τους χαλκοσωλήνες και τους συνδέσμους σωληνώσεων από χαλκό, η Επιτροπή πραγματοποίησε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων επιχειρήσεων (αιτιολογική σκέψη 119 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

6 Κατόπιν των πρώτων αυτών ελέγχων, η Επιτροπή, τον Απρίλιο του 2001, χώρισε την έρευνά της ως προς τους χαλκοσωλήνες σε τρεις αυτοτελείς διαδικασίες, ήτοι τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.069 (Χαλκοσωλήνες υδραυλικών εγκαταστάσεων), τη σχετική με την υπόθεση COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων) και τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.240 (Σωλήνες για βιομηχανική χρήση) (αιτιολογική σκέψη 120 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

7 Στις 24 και 25 Απριλίου 2001, η Επιτροπή πραγματοποίησε και άλλους αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις της Delta plc, εταιρίας επικεφαλής διεθνούς ομίλου τεχνικών κατασκευών, στο τμήμα «Τεχνικές κατασκευές» του οποίου υπάγονταν διάφοροι κατασκευαστές συνδέσμων σωληνώσεων. Οι έλεγχοι αυτοί αφορούσαν αποκλειστικώς τους συνδέσμους σωληνώσεων (αιτιολογική σκέψη 121 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

8 Από τον Φεβρουάριο/Μάρτιο του 2002 και μετέπειτα η Επιτροπή απηύθυνε στα ενδιαφερόμενα μέρη πλείονες αιτήσεις παροχής πληροφοριών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 και, εν συνεχεία, του άρθρου 18 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) (αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Τον Σεπτέμβριο του 2003, η IMI plc υπέβαλε αίτηση προκειμένου να τύχει της εφαρμογής της ανακοινώσεως του 1996 περί συνεργασίας. Την υποβολή της αιτήσεως αυτής ακολούθησαν αιτήσεις του ομίλου Delta (Μάρτιος 2004) και της FRA.BO SpA (Ιούλιος 2004). Η τελευταία αίτηση περί επιδείξεως επιείκειας υποβλήθηκε τον Μάιο του 2005 από την AFC (αιτιολογικές σκέψεις 115 έως 118 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

10 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2005, η Επιτροπή, στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων), κίνησε διαδικασία λόγω παραβάσεως και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, η οποία κοινοποιήθηκε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα (αιτιολογικές σκέψεις 123 και 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

11 Στις 20 Σεπτεμβρίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

12 Με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι προσφεύγουσες είχαν παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ, η μεν IBP, από τις 23 Νοεμβρίου 2001 έως την 1η Απριλίου 2004, η δε IBP Γαλλίας, από τις 4 Απριλίου 1998 έως τις 23 Νοεμβρίου 2001 (στο πλαίσιο της επιχειρήσεως Delta) και από τις 23 Νοεμβρίου 2001 έως την 1η Απριλίου 2004 (στο πλαίσιο της επιχειρήσεως AFC).

13 Για την παράβαση αυτή, η Επιτροπή επέβαλε στην AFC πρόστιμο ποσού 18,08 εκατομμυρίων ευρώ, για την καταβολή του οποίου η IBP θεωρήθηκε από κοινού και εις ολόκληρον υπεύθυνη μέχρι του ποσού των 11,26 εκατομμυρίων ευρώ (άρθρο 2, στοιχείο γ΄, περίπτωση i, της προσβαλλομένης αποφάσεως) και η IBP Γαλλίας μέχρι του ποσού των 5,63 εκατομμυρίων ευρώ (άρθρο 2, στοιχείο γ΄, περίπτωση ii, της

προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή επέβαλε επίσης για την παράβαση αυτή στην Delta πρόστιμο 28,31 εκατομμυρίων ευρώ, για το οποίο η IBP Γαλλίας θεωρήθηκε από κοινού και εις ολόκληρον υπεύθυνη μέχρι του ποσού των 5,63 εκατομμυρίων ευρώ (άρθρο 2, στοιχείο δ΄, περίπτωση iii, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

14 Προκειμένου να καθορίσει το επιβληθέν σε κάθε επιχείρηση πρόστιμο, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, εφάρμοσε τη μέθοδο που ορίζουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, [ΑΧ] (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 1998).

15 Όσον αφορά, καταρχάς, τον προσδιορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου που καθορίζεται σε συνάρτηση με τη βαρύτητα της παραβάσεως, η Επιτροπή χαρακτήρισε την παράβαση πολύ σοβαρή, λόγω της φύσεώς της και της γεωγραφικής της εκτάσεως (αιτιολογική σκέψη 755 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

16 Εκτιμώντας, εν συνεχεία, ότι μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων υφίσταντο σημαντικές διαφορές, η Επιτροπή τις αντιμετώπισε διαφορετικά, ανάλογα με τη σημασία εκάστης εξ αυτών στην επίμαχη αγορά, την οποία προσδιόρισε με κριτήριο τα μερίδια αγοράς. Σε αυτήν τη βάση, κατέταξε τις οικείες επιχειρήσεις σε έξι κατηγορίες (αιτιολογική σκέψη 758 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

17 Η επιχείρηση Delta κατατάχθηκε στη δεύτερη κατηγορία, για την οποία το αρχικό ποσό του προστίμου καθορίστηκε σε 46 εκατομμύρια ευρώ, ενώ η AFC κατατάχθηκε στην τρίτη κατηγορία, για την οποία το αρχικό ποσό του προστίμου καθορίστηκε σε 36 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 765 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

18 Λόγω της διάρκειας της συμμετοχής των προσφευγουσών στην παράβαση, το πρώτο τμήμα του αρχικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην IBP Γαλλίας για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη στο πλαίσιο της επιχειρήσεως Delta προσαυξήθηκε κατά 35 % και το δεύτερο τμήμα που επιβλήθηκε στην IBP Γαλλίας για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη στο πλαίσιο της επιχειρήσεως AFC κατά 20 %. Το αρχικό ποσό του επιβληθέντος στην IBP προστίμου προσαυξήθηκε κατά 20 %.

19 Εν συνεχεία, η συνέχιση συμμετοχής στην παράβαση μετά τους ελέγχους της Επιτροπής θεωρήθηκε ως επιβαρυντική περίσταση δικαιολογούσα προσαύξηση κατά 60 % του βασικού ποσού του επιβληθέντος συνολικά στις επιχειρήσεις Delta και AFC προστίμου (αιτιολογική σκέψη 785 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Επίσης, το βασικό ποσό του επιβληθέντος στην AFC προστίμου προσαυξήθηκε κατά 50 % λόγω του ότι αυτή παρέσχε στην Επιτροπή παραπλανητικές πληροφορίες (αιτιολογική σκέψη 790 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

20 Όσον αφορά την IBP, το ανώτατο όριο του 10 % που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, ήτοι 11,26 εκατομμύρια ευρώ, υπολογίστηκε με βάση τον παγκόσμιο κύκλο εργασιών της. Στην περίπτωση της IBP Γαλλίας, το ανώτατο αυτό όριο του 10 % εφαρμόστηκε στα δύο τμήματα του ποσού του προστίμου για την καταβολή των οποίων η επιχείρηση αυτή θεωρήθηκε από κοινού και εις ολόκληρον υπεύθυνη με τις δύο διαδοχικές μητρικές της εταιρίες. Δεδομένου ότι τα δύο αυτά τμήματα υπερέβαιναν το ανώτατο όριο του 10 %, η IBP Γαλλίας θεωρήθηκε από κοινού και εις ολόκληρον υπεύθυνη για την καταβολή του ημίσεος του ποσού του προστίμου που αντιστοιχούσε στο ανώτατο όριο του 10 % καθεμιάς από τις διαδοχικές μητρικές της εταιρίες.

21 Η AFC και οι θυγατρικές της δεν έτυχαν μειώσεως του ποσού του προστίμου κατ' εφαρμογή των διατάξεων του τίτλου Δ, παράγραφος 2, πρώτη και δεύτερη περίπτωση, της ανακοινώσεως του 1996 περί συνεργασίας (αιτιολογικές σκέψεις 861 έως 865 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

22 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 13 Δεκεμβρίου 2006, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

23 Με διάταξη της 28ης Μαρτίου 2007, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων των προσφευγουσών περί αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 2, στοιχεία γ΄ και δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

24 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

25 Με έγγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Ιανουαρίου 2010, οι προσφεύγουσες ενημέρωσαν το Γενικό Δικαστήριο ότι, λόγω της κρίσιμης οικονομικής τους καταστάσεως, ήταν αδύνατο να εκπροσωπηθούν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Εν συνεχεία, καθόσον η διεξαγωγή προφορικής συζητήσεως κρίθηκε χρήσιμη, προκειμένου η Επιτροπή να απαντήσει σε ορισμένα ερωτήματα που ανέκυπταν από τη δικογραφία και τα οποία δεν μπορούσαν να απαντηθούν πλήρως βάσει των γραπτών παρατηρήσεων, η Επιτροπή αγόρευσε και απάντησε στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 4ης Φεβρουαρίου 2010.

26 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που αφορά τις προσφεύγουσες για το διάστημα από τις 23 Νοεμβρίου 2001 έως την 1η Απριλίου 2004·

— να ακυρώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στις προσφεύγουσες ή να το μειώσει κατά το ποσό που το Γενικό Δικαστήριο κρίνει προσήκον·

— να διατάξει τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας ή την έρευνα που κρίνει αναγκαία προκειμένου να αποφανθεί επί των διαφορών τους με την Επιτροπή και τη FRA.BO όσον αφορά τα αποδεικτικά στοιχεία που αναφέρονται στις συσκέψεις της Fédération française des négociants en appareils sanitaires, chauffage, climatisation et canalisations (FNAS) και στις τηλεφωνικές κλήσεις της B. (FRA.BO) και, ιδίως, την ακρόαση των οικείων μαρτύρων, μεταξύ των οποίων της I. και της B., και των T., H., R., και D., καθώς και οποιουδήποτε άλλου μάρτυρα τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι θα ήταν χρήσιμο να εξετάσει,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Σκεπτικό

28 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, αντιστοίχως, από παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και από εσφαλμένο υπολογισμό του ποσού του προστίμου.

Επί του αιτήματος λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων

29 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 68, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, αφού ακούσει τους διαδίκους, να διατάξει, είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν αιτήσεως των διαδίκων, την απόδειξη ορισμένων πραγματικών περιστατικών με μάρτυρες. Κατά το τρίτο εδάφιο της ίδιας διατάξεως, στην αίτηση του διαδίκου για την εξέταση μάρτυρα αναφέρονται με ακρίβεια τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία πρέπει να εξεταστεί ο μάρτυρας και οι λόγοι που δικαιολογούν την εξέτασή του.

30 Όσον αφορά την εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο των υποβαλλόμενων από διάδικο αιτημάτων για τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και για τη διεξαγωγή αποδείξεων, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να κρίνει την ενδεχόμενη ανάγκη συμπληρώσεως των πληροφοριακών στοιχείων επί των υποθέσεων των οποίων επιλαμβάνεται (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2007, C-260/05 P, Sniace κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-10005, σκέψη 77 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

31 Επιπλέον, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, ακόμη και όταν μια αίτηση εξετάσεως μαρτύρων, που υποβάλλεται με το δικόγραφο της προσφυγής, αναφέρει με ακρίβεια τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία επιβάλλεται η εξέταση μάρτυρα ή μαρτύρων και τους λόγους που δικαιολογούν την εξέτασή του(ς), εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να εκτιμήσει τη χρησιμότητα της αιτήσεως σε σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς και την αναγκαιότητα να προχωρήσει στην εξέταση των προταθέντων μαρτύρων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 70· της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 68, και διάταξη του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-112/04 P, Marlines κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 38).

32 Εν προκειμένω, με εξαίρεση την αιτιολογία που περιλαμβάνει το τρίτο αίτημα της προσφυγής, οι προσφεύγουσες δεν επικαλέστηκαν αιτιολογία ούτε δικαιολογητικούς λόγους. Επομένως, το εν λόγω αίτημα πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

33 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 81 ΕΚ, στο μέτρο που οι διαπιστώσεις της ενέχουν πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή της και ότι προσέβαλε το δικαίωμά τους ακροάσεως.

34 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την εκτίμηση από την Επιτροπή τριών καθοριστικών περιστάσεων επί των οποίων αυτή στηρίχθηκε προκειμένου να διαπιστώσει την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως. Οι περιστάσεις αυτές αφορούν τη συμμετοχή τους σε συσκέψεις της FNAS μεταξύ του Ιουνίου του 2003 και του Απριλίου του 2004, τη σύσκεψη της 18ης Μαρτίου 2004 που πραγματοποιήθηκε με ορισμένους ανταγωνιστές στο Essen (Γερμανία) και διάφορες τηλεφωνικές κλήσεις μεταξύ δύο αντιπροσώπων της FRA.BO και της IBP Banninger Italia Srl, από το 2001 έως τον Απρίλιο του 2004.

35 Όσον αφορά τις συσκέψεις της FNAS, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν, καταρχάς, ότι με την ανακοίνωση αιτιάσεων δεν προσάφθηκε σε αυτές παράβαση σε σχέση με

τις εν λόγω συσκέψεις. Εξάλλου, η ανακοίνωση αιτιάσεων απευθύνθηκε στη FNAS, μολονότι αυτή δεν θεωρήθηκε υπεύθυνη για παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ.

36 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε στα πρακτικά των συσκέψεων της FNAS τα οποία, με εξαίρεση ένα, δεν εγκρίθηκαν από τους μετέχοντες, οι οποίοι είχαν απλώς υπογράψει έναν κατάλογο παρόντων.

37 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι συσκέψεις της FNAS δεν είχαν αντίθετο προς τους κανόνες του ανταγωνισμού σκοπό. Προκειμένου να τεκμηριώσουν τη θέση τους, στηρίζονται στη δήλωση της I., καθώς και σε μια επίσημη πρόσκληση στη σύσκεψη της FNAS της 25ης Ιουνίου 2003, της οποίας η ημερήσια διάταξη αφορούσε ένα τεχνικό ζήτημα, ήτοι τη συσκευασία που επέλεξαν οι πελάτες μέλη της FNAS. Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι η I. υπέγραψε τη δήλωση της Oystertec σχετικά με την πολιτική της στον τομέα των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών. Επιπλέον, ότι οι συσκέψεις της FNAS δεν ήταν μυστικές, καθόσον οι πελάτες μπορούσαν να παρευρεθούν σε αυτές.

38 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η IBP Γαλλίας προσπάθησε να αποστασιοποιηθεί από τις απόπειρες της Comap SA να συζητηθούν οι τιμές. Συναφώς, επικαλούνται τη δήλωση της I., η οποία αναφέρει ότι κατέβαλε πάντοτε προσπάθειες ώστε, στο πλαίσιο των συσκέψεων της FNAS, να αποφεύγονται ή να διακόπτονται συζητήσεις σχετικά με τις μελλοντικές τιμές ή ανταλλαγές εμπιστευτικών πληροφοριών.

39 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, μολονότι, στο πλαίσιο της συσκέψεως της 3ης Νοεμβρίου 2003, κάποιος μεταπωλητής αναφέρθηκε στην αύξηση, από 1ης Ιανουαρίου 2004, των τιμών της IBP Γαλλίας, εντούτοις πάντως οι πελάτες της είχαν ενημερωθεί συναφώς ήδη από τις 28 Οκτωβρίου 2003 και, επομένως, η πληροφορία δεν ήταν πλέον εμπιστευτική για την αγορά. Εξάλλου, κατά τις προσφεύγουσες,

λαμβανομένου υπόψη του αρνητικού κλίματος μεταξύ των μετεχόντων, ήταν μάλλον απίθανο να επιτευχθεί συναίνεση κατά τη σύσκεψη της 20ής Ιανουαρίου 2004.

40 Οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι, εν πάση περιπτώσει, οι αυξήσεις τιμών κατά τη διάρκεια του 2004 δεν συνδέονταν με τις συσκέψεις της FNAS. Η ανακοινωθείσα από την IBP Γαλλίας, με την από 28 Οκτωβρίου 2003 επιστολή της, αύξηση τιμών επιβλήθηκε στις προσφεύγουσες από την Oystertec. Υπάρχουν επίσης και άλλες πειστικές εξηγήσεις όσον αφορά τις αυξήσεις τιμών στις οποίες προέβησαν η Comap και η Raccord Orléanais SAS το 2004 και, συγκεκριμένα, η αύξηση των τιμών των πρώτων υλών.

41 Κατά τις προσφεύγουσες, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι συσκέψεις της FNAS δεν εντάσσονταν στην προηγούμενη ενιαία και διαρκή παράβαση, δεδομένου ότι ο σκοπός τους ήταν νόμιμος και εντελώς διαφορετικός από τον σκοπό των λεγόμενων συσκέψεων «Super EFMA», οι οποίες οργανώνονταν πριν ή μετά τις συσκέψεις της European Fittings Manufacturers Association (EFMA, Ευρωπαϊκή ένωση κατασκευαστών συνδέσμων σωληνώσεων).

42 Τέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον έκρινε ότι η γεωγραφική έκταση στην οποία αναφέρονταν οι συσκέψεις της FNAS ήταν πανευρωπαϊκή. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η έκταση των συσκέψεων αυτών περιοριζόταν στη Γαλλία και ότι πραγματοποιήθηκαν απλώς αναφορές στις συσκευασίες που χρησιμοποιούνται σε άλλες εθνικές αγορές. Κατά τις προσφεύγουσες, επρόκειτο για νόμιμες συζητήσεις αναφορικά με τις ισχύουσες σε άλλες αγορές απαιτήσεις.

43 Όσον αφορά τη σύσκεψη του Essen της 18ης Μαρτίου 2004, μεταξύ της IBP Γερμανίας, της R. Woeste & Co. Yorkshire GmbH και της Comap, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Συναφώς οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο Η. της IBP Γερμανίας απάντησε απλώς σε ερωτήσεις όσον αφορά τις τιμές που επέβαλε η εταιρία του, χωρίς όμως να συζητηθούν ούτε το συγκεκριμένο ποσοστό ούτε η ακριβής ημερομηνία

εφαρμογής των αυξήσεων. Επιπλέον, κατά τις προσφεύγουσες, οι πληροφορίες αυτές είχαν ήδη δημοσιοποιηθεί και, επομένως, δεν ήταν πλέον εμπιστευτικές.

44 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, επίσης, ότι η σύσκεψη του Essen αποτέλεσε μοναδική ευκαιρία για συζήτηση αλλά ότι ουδόλως ήταν προσχεδιασμένη. Κατά τις προσφεύγουσες, δεν αποδείχθηκε ότι ο σκοπός που αυτές επεδίωκαν ήταν ο ίδιος με τον επιδιωκόμενο πριν τους ελέγχους σκοπό. Επομένως, ελλείψει «συνολικού σχεδίου», η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρήσει ότι η σύσκεψη αυτή εντασσόταν στο πλαίσιο της προηγούμενης ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως.

45 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η αιτίαση αναφορικά με τη συνάντηση στο Essen δεν προβλήθηκε εναντίον τους με την ανακοίνωση αιτιάσεων. Από την άποψη αυτή, η προσβαλλόμενη απόφαση ουδέν αναφέρει σχετικά με ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ από την IBP Γερμανίας ή την IBP Γαλλίας.

46 Όσον αφορά τις τηλεφωνικές επαφές μεταξύ των προσφευγουσών και ορισμένων ανταγωνιστών τους, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή διέθετε μόνον αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως έντυπα καταγραφών τηλεφωνικών κλήσεων που αφορούσαν το διάστημα από τις 10 Απριλίου 2002 έως τις 17 Ιουλίου 2003. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον έκρινε ότι οι διαπιστώσεις της όσον αφορά το διάστημα μεταξύ Μαρτίου του 2001 και Απριλίου του 2004 τεκμηριώνονταν με τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία.

47 Προς αντίκρουση της θέσεως της Επιτροπής, οι προσφεύγουσες προβάλλουν, καταρχάς, ότι η B. (FRA.BO) ανέλαβε πολύ περισσότερες φορές την πρωτοβουλία της επικοινωνίας με τον R. (IBP Banninger Italia) παρά το αντίστροφο. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, η συνολική διάρκεια των κλήσεων αυτών ήταν περίπου μόλις μία ώρα.

48 Εν συνεχεία, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι υφίσταται και άλλη πιθανή εξήγηση για τις εν λόγω τηλεφωνικές επαφές, ήτοι το γεγονός ότι, μολονότι ο τελευταίος λογαριασμός της IBP Banninger Italia που εστάλη στη FRA.BO έχει ημερομηνία Σεπτέμβριος του 2002, εντούτοις η δεύτερη εξακολούθησε να επικοινωνεί με την IBP Banninger Italia προκειμένου να προμηθευτεί προϊόντα της.

49 Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι το διάστημα στο οποίο αναφέρονται τα εν λόγω έντυπα καταγραφών τηλεφωνικών κλήσεων δεν συμπίπτει με το διάστημα κατά το οποίο επήλθαν οι αυξήσεις τιμών της IBP Banninger Italia. Επιπλέον, από τα εν λόγω έντυπα καταγραφών τηλεφωνικών κλήσεων αποδεικνύεται ότι πραγματοποιήθηκαν πράγματι κλήσεις, πλην όμως όχι το περιεχόμενο τους. Η FRA.BO διατύπωσε απλώς ισχυρισμούς χωρίς να τους στηρίξει με έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία και χωρίς να παράσχει λεπτομερείς πληροφορίες.

50 Τέλος, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι, όπως στην περίπτωση της IMI και της Aalberts Industries NV, η διάρκεια της συμμετοχής τους στην παράβαση θα έπρεπε, κατά το μάλλον ή ήττον, να περιοριστεί στο διάστημα των συσκέψεων της FNAS.

51 Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι μη ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως. Υπογραμμίζουν, καταρχάς, την έλλειψη «συνολικού σχεδίου» ή «ταυτότητας σκοπού». Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή δεν ανακάλυψε καμία στατιστική πληροφορία της ίδιας ποιότητας με αυτές που αναφέρονται στο πριν το 2001 διάστημα, η οποία να αποδεικνύει τη λειτουργία κάποιου συστήματος ελέγχου. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η εκ μέρους Oystertec εφαρμογή προγράμματος συμμορφώσεως προς το δίκαιο του ανταγωνισμού «διέκοψε τη συνέχεια», αποκλείοντας με τον τρόπο αυτόν την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως.

52 Όσον αφορά τις επίσημες παρατυπίες, πρώτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε κανένα λόγο δυνάμενο να δικαιολογήσει το ότι αυτή στηρίχθηκε σε γενικά και αστήρικτα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η FRA.BO, ούτε διευκρίνισε τον λόγο για τον οποίο χρησιμοποίησε τα στοιχεία αυτά εις βάρος των προσφευγουσών, όχι όμως εις βάρος της Aalberts Industries.

53 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες προβάλλουν προσβολή του δικαιώματός τους ακροάσεως κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας. Αυτή έγκειται, ιδίως, στο γεγονός ότι η Επιτροπή, με την απόφασή της, στηρίχθηκε στις συσκέψεις της FNAS σε ό,τι αφορούσε τις προσφεύγουσες, ενώ δεν είχε κάνει το ίδιο με την ανακοίνωση αιτιάσεων, όπως εξάλλου δεν είχε στηριχθεί σε τέτοιες συσκέψεις όσον αφορά την AFC, αλλά είχε επικαλεστεί τις συσκέψεις αυτές μόνον όσον αφορά τη FNAS. Η Επιτροπή στηρίχθηκε, επίσης, στη συμπεριφορά του R., μολονότι η IBP Banninger Italia δεν ήταν αποδέκτης της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και ουδέποτε εκλήθη να εκφράσει τις απόψεις της και μολονότι η Επιτροπή δεν είχε θεωρήσει ότι οι ισχυρισμοί της Β. συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ.

54 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

55 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ μπορεί να προκύπτει όχι μόνον από μεμονωμένη πράξη, αλλά και από σειρά πράξεων ή ακόμη και από διαρκή συμπεριφορά. Όταν οι διάφορες πράξεις εντάσσονται σε ένα «συνολικό σχέδιο», λόγω του ότι επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς, η Επιτροπή νομιμοποιείται να καταλογίσει την ευθύνη για τις πράξεις αυτές αναλόγως της συμμετοχής στην παράβαση θεωρούμενη συνολικά (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 258).

56 Κατά τη νομολογία, σε μια επιχείρηση μπορεί να καταλογιστεί ευθύνη για συνολική σύμπραξη, έστω και αν αυτή αποδεδειγμένα μετέσχε ευθέως σε ένα μόνον ή σε πλείονα συστατικά στοιχεία της συμπράξεως, άπαξ και γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει

αφενός μεν ότι η συμπαιγνία στην οποία μετείχε αποτελούσε μέρος συνολικού σχεδίου, αφετέρου δε ότι το συνολικό αυτό σχέδιο κάλυπτε όλα τα συστατικά στοιχεία της συμπράξεως. Ομοίως, μια επιχείρηση που μετέσχε σε ενιαία και διαρκή παράβαση, μέσω της δικής της συμπεριφοράς που αποσκοπούσε να συμβάλει στην πραγματοποίηση της παραβάσεως στο σύνολό της, μπορεί να ευθύνεται και για τη συμπεριφορά την οποία ανέπτυξαν άλλες επιχειρήσεις στο πλαίσιο της ίδιας παραβάσεως για όλη τη διάρκεια της συμμετοχής της στην εν λόγω παράβαση. Αυτό συμβαίνει όταν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω επιχείρηση γνώριζε την αντίθετη στον ανταγωνισμό συμπεριφορά των άλλων μετεχόντων ή ότι μπορούσε ευλόγως να την προβλέψει και ότι ήταν διατεθειμένη να αποδεχθεί τον σχετικό κίνδυνο (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 203).

57 Όσον αφορά την απόδειξη παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή οφείλει να προσκομίζει ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει την αταλάντευτη πεποίθηση ότι η παράβαση αυτή όντως διαπράχθηκε (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Μαρτίου 1984, 29/83 και 30/83, CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1679, σκέψη 20). Τυχόν αμφιβολία του δικαστή αποβαίνει υπέρ της επιχειρήσεως στην οποία απευθύνεται η απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση. Συνεπώς, ο δικαστής δεν μπορεί να συμπεράνει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξη της επίδικης παραβάσεως, εφόσον διατηρεί ακόμη αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αυτό, ιδίως στο πλαίσιο προσφυγής με την οποία επιδιώκεται η ακύρωση αποφάσεως περί επιβολής προστίμου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Οκτωβρίου 2005, T-38/02, Groupe Danone κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4407, σκέψη 215).

58 Επίσης, κατά πάγια νομολογία, κάθε απόδειξη που προσκομίζει η Επιτροπή δεν χρειάζεται να ανταποκρίνεται αναγκαστικά στα κριτήρια αυτά σε σχέση προς κάθε στοιχείο της παραβάσεως. Αρκεί η δέσμη των ενδείξεων που επικαλείται το εν λόγω όργανο, συνολικώς εκτιμώμενη, να ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-67/00, T-68/00, T-71/00 και T-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2501, σκέψη 180 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

59 Εξάλλου, είναι σύνηθες να αναπτύσσονται λαθραίως οι δραστηριότητες τις οποίες συνεπάγονται οι θίγουσες τον ανταγωνισμό πρακτικές και συμφωνίες, να πραγματοποιούνται μυστικές συσκέψεις και να περιορίζονται στο ελάχιστο τα συναφή έγγραφα. Επομένως, ακόμη και όταν η Επιτροπή ανακαλύπτει στοιχεία τα οποία πιστοποιούν ρητώς παράνομες επαφές μεταξύ των επιχειρηματιών, τα στοιχεία αυτά είναι συνήθως αποσπασματικά και διασκορπισμένα, οπότε είναι συχνά απαραίτητη η ανασύσταση ορισμένων λεπτομερειών διά της επαγωγής. Κατά συνέπεια, στις περισσότερες περιπτώσεις, η ύπαρξη θίγουσας τον ανταγωνισμό πρακτικής ή συμφωνίας πρέπει να συναχθεί από έναν ορισμένο αριθμό συμπτώσεων και ενδείξεων οι οποίες, συνολικά θεωρούμενες, μπορούν να αποτελέσουν, ελλείψει άλλης εύλογης εξηγήσεως, απόδειξη περί παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού (απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 55 έως 57, και της 25ης Ιανουαρίου 2007, C-403/04 P και C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries και Nippon Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-729, σκέψη 51).

60 Όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, δεδομένου ότι αυτή αποτελεί συστατικό στοιχείο της έννοιάς της, βάσει του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, το βάρος αποδείξεώς της φέρει, επίσης, η Επιτροπή. Οι αρχές που αναφέρθηκαν ανωτέρω έχουν εφαρμογή συναφώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8725, σκέψεις 94 έως 96).

61 Τέλος, κατά πάγια νομολογία, ελλείψει ρητής αποστασιοποιήσεως, η Επιτροπή μπορεί να θεωρήσει ότι η σύμπραξη εξακολουθεί να υφίσταται (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2009, C-510/06 P, Archer Daniels Midland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-1843, σκέψεις 119 επ. και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

62 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η IBP Γαλλίας δεν αμφισβητεί τη συμμετοχή της στην παράβαση πριν τους ελέγχους της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001.

63 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί ότι οι ενέργειες που προσάπτει η Επιτροπή στις προσφεύγουσες, ήτοι η συμμετοχή τους στις συσκέψεις της FNAS, οι επαφές μεταξύ των προσφευγουσών και της FRA.BO και οι επαφές κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του Essen, δεν αμφισβητούνται, αυτές καθεαυτές, από τις προσφεύγουσες. Αντιθέτως, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα των ενεργειών αυτών και το ότι αυτές εντάσσονται στο πλαίσιο της ενιαίας, σύνθετης και διαρκούς παραβάσεως που διαπιστώθηκε όσον αφορά το πριν τον Μάρτιο του 2001 διάστημα.

64 Επομένως, πρέπει να καθοριστεί αν οι διαπιστωθείσες μετά τους ελέγχους της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001 ενέργειες πρέπει να χαρακτηρισθούν ως αντίθετες προς τον ανταγωνισμό και αν επιτρέπουν να συναχθεί ότι πρόκειται για συνέχιση της ίδιας παραβάσεως.

65 Πρώτον, όσον αφορά τη συμμετοχή των προσφευγουσών στις συσκέψεις της FNAS, από τα πρακτικά των οικείων συσκέψεων προκύπτει ιδίως ότι κατά τις συναντήσεις της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS συζητήθηκαν ζητήματα σχετικά με τις τιμές, όπως τα περιθώρια κέρδους από τις πωλήσεις και οι αυξήσεις τιμών των συνδέσμων σωληνώσεων.

66 Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι στα πρακτικά της 25ης Ιουνίου 2003 γίνεται λόγος για την απόφαση των ανταγωνιστών κατά την οποία «ο σκοπός που έπρεπε να επιτευχθεί ήταν, a minima, η διασφάλιση της σταθερότητας των τιμών». Από τα πρακτικά της 15ης Οκτωβρίου 2003 προκύπτει ότι η Aquatis France, η IBP και η Comap παρέσχον στους λοιπούς κατασκευαστές πληροφορίες όσον αφορά την κατανομή των πωλήσεών τους μεταξύ ορισμένων κατηγοριών προϊόντων καθώς και τα περιθώρια κέρδους τους. Κατά τη σύσκεψη της 3ης Νοεμβρίου 2003, πραγματοποιήθηκε ανταλλαγή πληροφοριών αναφορικά με τις μελλοντικές αυξήσεις τιμών. Επίσης, από τα πρακτικά της 20ής Ιανουαρίου 2004 προκύπτει ότι, κατόπιν ορισμένων ανταλλαγών απόψεων, ο L. (Comap) πρότεινε «οι κατασκευαστές να ενημερώσουν τους πελάτες τους για το ενδεχόμενο αυξήσεως των τιμών κατά 6 % λόγω της αυξήσεως του κόστους των πρώτων υλών, προκειμένου να ελέγξουν την αντίδραση της αγοράς και, παράλληλα, να βελτιώσουν το κόστος συσκευασίας». Κατά το πρακτικό αυτό, «η εν λόγω αύξηση του κόστους των πρώτων υλών έπρεπε να ενσωματωθεί σε ολόκληρο

το φάσμα προϊόντων» και «η τιμή μονάδος των νέων συσκευασιών [έπρεπε επομένως] να προσαυξηθεί κατά 5,3 ή 5,4 %». Τέλος, μετά τη σύσκεψη αυτή, πραγματοποιήθηκε, στις 16 Φεβρουαρίου 2004, τηλεφωνική συνδιάσκεψη στη διάρκεια της οποίας όλοι οι κατασκευαστές εξέφρασαν τη γνώμη τους όσον αφορά τη σχεδιαζόμενη αύξηση τιμών.

67 Μολονότι οι συζητήσεις με τους προμηθευτές όσον αφορά το αίτημά τους περί προσαρμογής της συσκευασίας δεν είχαν συνέπειες ως προς το δίκαιο του ανταγωνισμού και το αίτημα αυτό συνεπαγόταν πρόσθετο κόστος παραγωγής, εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι συνεννόηση σχετικά με το ποσοστό που θα μετακυλισθεί στους προμηθευτές ή το τμήμα του κόστους που θα απορροφήσουν οι παραγωγοί δεν είναι, αυτή καθεαυτή, άνευ συνεπειών ως προς την αγορά. Πρόκειται για ζήτημα το οποίο μια επιχείρηση οφείλει να ρυθμίζει αυτοτελώς. Το ίδιο ισχύει αναφορικά με τα περιθώρια κέρδους επί των πωλήσεων και τις αυξήσεις τιμών των συνδέσμων σωληνώσεων.

68 Δεύτερον, όσον αφορά τις διμερείς επαφές, από τη δήλωση στην οποία προέβη η FRA.BO στο πλαίσιο της αιτήσεώς της περί επιδείξεως επιείκειας και από ορισμένα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που αυτή προσκόμισε κατά τη διοικητική διαδικασία προκύπτει ότι οι ανταλλαγές ευαίσθητων πληροφοριών μεταξύ των ανταγωνιστών πραγματοποιήθηκαν μετά τους ελέγχους της Επιτροπής. Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται ότι το περιεχόμενο των τηλεφωνικών συζητήσεων αποδεικνύεται από ορισμένες χειρόγραφες σημειώσεις συνταχθείσες κατά τις συναντήσεις ενός εκπροσώπου της Comap και ενός εκπροσώπου της FRA.BO (αιτιολογικές σκέψεις 508 έως 510 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και από ένα σημείωμα το οποίο αναφέρεται σε συζήτηση μεταξύ του εκπροσώπου της Aalberts Industries και του εκπροσώπου της FRA.BO (αιτιολογική σκέψη 511 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εντούτοις, παρατηρείται ότι, όσον αφορά τις προσφεύγουσες, δεν υφίσταται τέτοιο αποδεικτικό στοιχείο. Ασφαλώς, από ορισμένα έντυπα καταγραφών τηλεφωνικών κλήσεων της FRA.BO προκύπτει ότι μεταξύ ενός εκπροσώπου αυτής και ενός εκπροσώπου των προσφευγουσών πραγματοποιήθηκαν πράγματι επαφές, πλην όμως τα έντυπα αυτά δεν παρέχουν καμία ένδειξη ως προς τα θέματα που αποτέλεσαν αντικείμενο των οικείων συζητήσεων. Επομένως, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε αποκλειστικά στη δήλωση της FRA.BO σε ό,τι αφορά τις προσφεύγουσες.

69 Συναφώς, επισημαίνεται ότι οι δηλώσεις που γίνονται στο πλαίσιο της πολιτικής περί επιείκειας έχουν ιδιαίτερη σημασία. Οι δηλώσεις αυτές που πραγματοποιούνται εξ ονόματος επιχειρήσεων έχουν σημαντική αποδεικτική αξία, εφόσον ενέχουν σημαντικούς νομικούς και οικονομικούς κινδύνους (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψεις 205 και 211, και Sumitomo Metal Industries και Nippon Steel κατά Επιτροπής, σκέψη 59 ανωτέρω, σκέψη 103). Εντούτοις, η δήλωση μιας επιχειρήσεως κατηγορουμένης ότι μετέσχε σε σύμπραξη, της οποίας η ακρίβεια αμφισβητείται από διάφορες άλλες κατηγορούμενες επιχειρήσεις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνιστώσα επαρκή απόδειξη της υπάρξεως παραβάσεως διαπραχθείσας από τις επιχειρήσεις αυτές αν δεν τεκμηριώνεται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία (βλ. απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 219 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Παρά το γεγονός ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι οι εν λόγω τηλεφωνικές επαφές δεν μπορούν να εξηγηθούν από διασταυρούμενες παραδόσεις, με εξαίρεση εκείνη του Ιουλίου του 2002 (αιτιολογική σκέψη 788 της προσβαλλομένης αποφάσεως), και ότι η Επιτροπή διαθέτει αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι η FRA. BO πραγματοποίησε αντίθετες προς τον ανταγωνισμό επαφές με άλλους ανταγωνιστές, εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ελλείψει άλλων ενδείξεων, το προβαλλόμενο αντίθετο προς τον ανταγωνισμό περιεχόμενο των επαφών μεταξύ της FRA.BO και των προσφευγουσών δεν αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμον. Εξάλλου, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αναφέρεται ούτε σε αντίθετες προς τον ανταγωνισμό διμερείς επαφές μεταξύ των προσφευγουσών και άλλων ανταγωνιστών.

70 Τρίτον, όσον αφορά τη συνάντηση μεταξύ του Η. (IBP Γερμανίας) και του εκπροσώπου της Comap, στο πλαίσιο της εκθέσεως του Essen στις 18 Μαρτίου 2004, από τη δήλωση του Η. προκύπτει ότι αυτός απάντησε σε ερώτηση σχετική με τις τιμές και ανέφερε ότι η IBP σχεδίαζε να προβεί σε αύξηση τιμών στα τέλη Μαρτίου του 2004. Στο μέτρο που οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η πληροφορία αυτή είχε ήδη δημοσιοποιηθεί και στο μέτρο που το επίσημο έγγραφο της IBP σχετικά με την αύξηση διαβιβάστηκε μόλις στις 30 Μαρτίου 2004, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι επρόκειτο για επαφή, μεμονωμένη ή όχι, η οποία πάντως συνδεόταν με την τιμολογιακή πολιτική στη γερμανική αγορά.

71 Το επιχείρημα ότι η ανταλλαγή αυτή πληροφοριών δεν έχει αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα, λόγω της ελλείψεως αμοιβαιότητας, δεν είναι λυσιτελές. Κατά

τη νομολογία δεν απαιτείται να πρόκειται για αμοιβαία ανταλλαγή πληροφοριών για να υπάρχει παραβίαση της αρχής της αυτοτελούς συμπεριφοράς στην αγορά. Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι η διάδοση ευαίσθητων πληροφοριών εξαλείφει την αβεβαιότητα σχετικά με τη μελλοντική συμπεριφορά ενός ανταγωνιστή και επηρεάζει, άμεσα ή έμμεσα, τη στρατηγική του αποδέκτη των πληροφοριών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 2006, C-238/05, Asnef-Equifax και Administración del Estado, Συλλογή 2006, σ. I-11125, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

72 Επομένως, στο στάδιο αυτό, συνάγεται ότι καθόσον η πλειονότητα των προσαπτομένων ενεργειών, ήτοι οι επαφές στο πλαίσιο της FNAS και η συνάντηση κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του Essen, πραγματοποιήθηκαν πριν τους ελέγχους της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001, οι ενέργειες αυτές είχαν αντίθετο προς τους κανόνες του ανταγωνισμού χαρακτήρα.

73 Όσον αφορά το ζήτημα αν επρόκειτο για συνέχιση της διαπιστωθείσας πριν τον Μάρτιο του 2001 παραβάσεως, επισημαίνεται ότι η παράβαση αυτή συνίστατο στην οργάνωση, επί σειρά ετών, τακτικών πολυμερών και διμερών επαφών μεταξύ ανταγωνιστών κατασκευαστών με αντικείμενο την καθιέρωση παράνομων πρακτικών, οι οποίες απέβλεπαν στην τεχνητή οργάνωση της λειτουργίας της αγοράς των συνδέσμων σωληνώσεων, ιδίως όσον αφορά τις τιμές.

74 Οι εν λόγω επαφές πραγματοποιούνταν κατά τη διάρκεια συσκέψεων που οργανώνονταν στο πλαίσιο επαγγελματικών ενώσεων, ειδικότερα της EFMA (κατά τις επονομαζόμενες συσκέψεις «Super EFMA»), καθώς και κατά τη διάρκεια εμπορικών εκθέσεων, συσκέψεων ad hoc και διμερών ανταλλαγών απόψεων. Γενικά, οι πρωτοβουλίες που απέβλεπαν σε συζητήσεις σχετικά με την αύξηση των τιμών λαμβάνονταν σε ευρωπαϊκό επίπεδο, οι δε αποφάσεις εκτελούνταν σε εθνικό επίπεδο, δεδομένου ότι οι κατασκευαστές είχαν θεσπίσει ιδιαίτερη για κάθε χώρα διαδικασία συντονισμού των τιμών και τοπικές ρυθμίσεις, οι οποίες συμπλήρωναν τις εκπονηθείσες σε ευρωπαϊκό επίπεδο ρυθμίσεις.

75 Οι προσαπτόμενες μετά τον Μάρτιο του 2001 συμπεριφορές συνίσταντο, επίσης, σε επαφές πραγματοποιηθείσες στο πλαίσιο επαγγελματικών ενώσεων (συσκέψεων της FNAS), σε διμερείς επαφές σχετικά με τις παραμέτρους του ανταγωνισμού, όπως τις τιμές, τις αυξήσεις τιμών και τους εμπορικούς όρους που εφαρμόζονταν στους πελάτες, και σε επαφές πραγματοποιηθείσες κατά τη διάρκεια εμπορικών εκθέσεων (έκθεση του Essen).

76 Δεδομένου ότι το αντικείμενο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικών, ήτοι η διαβούλευση για τις τιμές, δεν μεταβλήθηκε, το γεγονός ότι μεταβλήθηκαν ορισμένα χαρακτηριστικά ή η ένταση των οικείων πρακτικών δεν είναι κρίσιμο όσον αφορά τη συνέχιση της επίμαχης συμπράξεως. Συναφώς, παρατηρείται ότι είναι πιθανό, μετά τους ελέγχους της Επιτροπής, η σύμπραξη να εμφανίζει λιγότερο συγκροτημένη μορφή και διαφορετικής εντάσεως δραστηριότητα. Πάντως, το γεγονός ότι μια σύμπραξη διέρχεται περιόδους δραστηριότητας διαφορετικής εντάσεως δεν σημαίνει ότι μπορεί να συναχθεί ότι έπαυσε.

77 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, μολονότι μετά τους ελέγχους του Μαρτίου του 2001, ο αριθμός των μετεχόντων στη σύμπραξη μειώθηκε από εννέα σε τέσσερις, πάντως, οι κύριοι μετέχοντες στη σύμπραξη πριν τους ελέγχους αυτούς (ήτοι η Comap, η IBP και οι πρώην θυγατρικές της IMI) εξακολουθούσαν, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, να εμπλέκονται στις προσαπτόμενες μετά τους ελέγχους της Επιτροπής συμπεριφορές. Ομοίως, ορισμένα από τα πρόσωπα τα οποία είχαν εμπλακεί στη σύμπραξη πριν τον Μάρτιο του 2001 μετέσχον, επίσης, στις προσαπτόμενες μετά την ημερομηνία αυτή συμπεριφορές.

78 Όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της ενιαίας και διαρκούς συμπράξεως, μολονότι οι συσκέψεις της FNAS αφορούσαν αποκλειστικώς τη γαλλική αγορά, πάντως, είναι προφανές ότι, μετά τον Μάρτιο του 2001, οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό επαφές μεταξύ των ανταγωνιστών αφορούσαν και άλλες εθνικές αγορές, ήτοι τη γερμανική, την ελληνική και την ιταλική. Ακόμη και αν οι προσφεύγουσες είχαν μετάσχει

στη σύμπραξη αποκλειστικώς σε σχέση με τη γερμανική και τη γαλλική αγορά, πάντως, πρέπει κατ' ανάγκη να γνώριζαν ότι η σύμπραξη είχε ευρύτερη έκταση και, επομένως, ότι οι συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους αφορούσε και άλλες εθνικές αγορές.

79 Δεδομένου ότι η συμπεριφορά εκάστου των μετεχόντων, συμπεριλαμβανομένων των προσφευγουσών, σκοπούσε στην επίτευξη του ίδιου αντίθετου προς τους κανόνες του ανταγωνισμού σκοπού, ήτοι στον περιορισμό του ανταγωνισμού στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων διά του συντονισμού των τιμών και των αυξήσεων τιμών καθώς και διά της ανταλλαγής ευαίσθητων πληροφοριών, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι επρόκειτο για συνέχιση προηγούμενης παραβάσεως.

80 Τέλος, τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του οικείου λόγου ακυρώσεως, ήτοι αυτά που στηρίζονται στο ότι τα πρακτικά των συσκέψεων δεν είχαν εγκριθεί, στο ότι η FNAS δεν ήταν αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως ή ακόμη στο ότι το πρόγραμμα για την αντιμετώπιση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών είχε τεθεί σε εφαρμογή, δεν αναιρούν την ως άνω διαπίστωση.

81 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι τα πρακτικά των συσκέψεων της FNAS δεν είχαν εγκριθεί, αυτό είναι αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγουσες εκπροσωπήθηκαν κατά τις συσκέψεις αυτές. Επομένως, δεδομένου ότι τα εν λόγω πρακτικά διανεμήθηκαν σε αυτές, οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα είτε γραπτώς είτε κατά την επόμενη σύσκεψη να τα διορθώσουν ή να επισημάνουν τα σημεία με τα οποία αυτές διαφωνούσαν.

82 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η FNAS δεν ήταν αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως, αυτό είναι ομοίως αλυσιτελές. Συναφώς, παρατηρείται ότι από την αιτιολογική σκέψη 606 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή εκτίμησε ότι, «μολονότι έχουμε στη διάθεσή μας αποδεικτικά στοιχεία ως προς το ότι οι κατασκευαστές συνήψαν συμφωνία την οποία, κατά την [AFC],

εφάρμοσαν, εντούτοις, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η FNAS αποδέχθηκε ενεργώς την αποστολή που της ανέθεσαν οι κατασκευαστές ή ότι διευκόλυνε την εφαρμογή της οικείας συμφωνίας». Κατά συνέπεια, ορθώς η Επιτροπή έκρινε, με την αιτιολογική σκέψη 607 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η FNAS δεν είχε μετάσχει στην επίμαχη συμφωνία και, επομένως, δεν την περιέλαβε μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως.

83 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι είχε τεθεί σε εφαρμογή πρόγραμμα για την αντιμετώπιση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών, επισημαίνεται ότι το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες είχαν θέσει σε εφαρμογή ένα «compliance programme» δεν αναιρεί τη συμμετοχή τους στις αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συσκέψεις. Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι δεν υφίσταται κανένα έγγραφο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί η δημόσια αποστασιοποίησή τους έναντι της συμπράξεως.

84 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι με την ανακοίνωση αιτιάσεων οι προσφεύγουσες δεν κατηγορήθηκαν για παράβαση λόγω της συμμετοχής τους στις συσκέψεις της FNAS και ότι, επομένως, με τον τρόπο αυτό επήλθε προσβολή του δικαιώματός τους ακροάσεως, διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες ήταν αυτές οι οποίες, στο πλαίσιο της αιτήσεώς τους περί επιδείξεως επιείκειας, προσκόμισαν τα πρακτικά των συσκέψεων της FNAS, εν συνεχεία δε η Επιτροπή, με την ανακοίνωση αιτιάσεων, επισήμανε ότι, κατά την άποψή της, οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές, συμπεριλαμβανομένων αυτών που έλαβαν χώρα κατά τις συσκέψεις της FNAS, εντάσσονταν στην ενιαία και διαρκή παράβαση.

85 Από το σύνολο των ανωτέρω, προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από εσφαλμένο υπολογισμό του ποσού του προστίμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

86 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν, καταρχάς, ότι το επιβληθέν στην IBP Γαλλίας πρόστιμο υπερβαίνει το 10 % του κύκλου εργασιών ο οποίος ανερχόταν μόλις σε 4 896 000 ευρώ το 2005. Κατά συνέπεια, το επιβληθέν στην IBP Γαλλίας ποσό προστίμου δεν έπρεπε να υπερβαίνει τις 489 600 ευρώ κατ' ανώτατο όριο.

87 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, επίσης, ότι το πρόστιμο των 5,63 εκατομμυρίων ευρώ επιβλήθηκε δύο φορές στην IBP Γαλλίας για την ίδια συμπεριφορά, την πρώτη φορά σε σχέση με το διάστημα κατά το οποίο αυτή ανήκε στην Delta και τη δεύτερη φορά σε σχέση με το διάστημα κατά το οποίο αυτή ανήκε στην AFC.

88 Όσον αφορά την εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, οι προσφεύγουσες προβάλλουν διάφορα επιχειρήματα κατά της προσεγγίσεως της Επιτροπής. Πρώτον, υποστηρίζουν ότι η παράβαση έπρεπε να χαρακτηρισθεί ως «λιγότερο σοβαρή» και όχι ως «πολύ σοβαρή». Προς στήριξη της απόψεώς τους, οι προσφεύγουσες παραπέμπουν στην αλλαγή πολιτικής της Oystertec, στην αποστασιοποίησή τους έναντι της συμπράξεως, καθώς και στο γεγονός ότι η Επιτροπή ουδέποτε τους προσήψε συμμετοχή σε «πολύ σοβαρή» παράβαση.

89 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η αποδειχθείσα διάρκεια της συμμετοχής τους στην παράβαση ανέρχεται σε μόλις επτά μήνες, ενώ κατά τους υπολογισμούς της Επιτροπής η συμμετοχή τους διήρκεσε δύο έτη και τέσσερις μήνες. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι υπέστησαν δυσμενή διάκριση σε σχέση με την Aalberts Industries η οποία δεν κρίθηκε ένοχη για συμμετοχή σε παράβαση

όσον αφορά το διάστημα από το 2001 έως τον Ιούνιο του 2003 και τούτο παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν διέθετε συναφώς κανένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο σε σχέση με την εταιρία αυτή, αλλά τα ίδια με αυτά που χρησιμοποιήθηκαν κατά των προσφευγουσών.

90 Τρίτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, κατά την προσαρμογή του ποσού των προστίμων σε συνάρτηση με τα μερίδια αγοράς των οικείων επιχειρήσεων, δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η AFC ήταν «επιχείρηση μικρότερης σημασίας». Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν, επίσης, την επιβληθείσα σε αυτές μετά τους ελέγχους της Επιτροπής προσαύξηση κατά 60 % του βασικού ποσού του προστίμου, υποστηρίζοντας ότι η εξαγορά τους από την AFC πραγματοποιήθηκε μόλις στις 23 Νοεμβρίου 2001, ήτοι οκτώ μήνες μετά τους εν λόγω ελέγχους.

91 Τέταρτον, όσον αφορά την προσαύξηση λόγω της εκ μέρους της AFC διαβιβάσεως παραπλανητικών πληροφοριών, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον επέβαλε τέτοιας φύσεως προσαύξηση κατά 50 %. Συγκεκριμένα, μολονότι ο R. υπέπεσε σε σφάλμα, εντούτοις η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι αυτός είχε την πρόθεση να την παραπλανήσει. Επιπλέον, κατά τον κανονισμό 1/2003 η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να επιβάλει πρόστιμα που δεν υπερβαίνουν το 1 % του συνολικού κύκλου εργασιών της επιχειρήσεως η οποία, απαντώντας σε αίτηση παροχής πληροφοριών, παρέσχε ανακριβείς ή παραπλανητικές πληροφορίες.

92 Επιπροσθέτως, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την αξιοπιστία των δηλώσεων της FRA.BO. Συναφώς, φρονούν ότι οι αποδείξεις που αυτή προσκόμισε δεν επιρρωννύονται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία και ότι η FRA.BO είχε συμφέρον να επιρρίψει την ευθύνη στους ανταγωνιστές της, προκειμένου να τύχει μειώσεως του ποσού του επιβληθέντος σε αυτή προστίμου.

93 Πέμπτον, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, παρέπεμψε απλώς στο «σχετικό προϊόν», χωρίς να λάβει υπόψη το πραγματικό μέγεθος της αγοράς του προϊόντος, η οποία περιλάμβανε επίσης προϊόντα όπως οι σύνδεσμοι σωληνώσεων από πλαστικό.

94 Έκτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι αν είχαν κατηγορηθεί για «πολύ σοβαρή» παράβαση, θα είχαν προβάλει διάφορα επιχειρήματα σχετικά με τις οικονομικές δυσχέρειες της AFC. Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή προσέβαλε επίσης τα δικαιώματά τους κατά το μέτρο που δεν εξέτασε αν οι θυγατρικές της AFC είχαν την οικονομική δυνατότητα καταβολής του επιβληθέντος προστίμου.

95 Τέλος, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα την ανακοίνωση περί συνεργασίας του 1996. Οι προσφεύγουσες αναφέρουν, ειδικότερα, ότι δικαιολογημένα προσδοκούσαν ότι θα ετύγχαναν μειώσεως, διότι η Επιτροπή είχε δεχθεί την αίτησή τους περί επιδείξεως επιείκειας. Κατά συνέπεια, αν η Επιτροπή είχε επιφυλάξεις όσον αφορά την αίτησή τους περί επιείκειας, θα έπρεπε να τις είχε εκφράσει.

96 Αντίθετα προς ό,τι προβάλλει η Επιτροπή, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η συνεργασία τους συνεισέφερε σημαντική πρόσθετη αξία λόγω, ιδίως, των αποδεικτικών στοιχείων που αυτές συνεισέφεραν αναφορικά με τις συσκέψεις της FNAS και με τη σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε επ' ευκαιρία της εκθέσεως του Essen. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες προσκόμισαν αποδεικτικά στοιχεία τα οποία επιρρωννύουν τις πληροφορίες που περιέχονται στην αίτηση της FRA.BO περί επιδείξεως επιείκειας.

97 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή απέδωσε ιδιαίτερα μεγάλη σημασία στην εκπρόθεσμη, υποτίθεται, υποβολή της αιτήσεώς τους περί επιδείξεως επιείκειας. Υποστηρίζουν ότι, αφότου διαπιστώθηκαν οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές τους, αυτές έλαβαν αμέσως μέτρα προκειμένου να ζητήσουν την επίδειξη επιείκειας.

98 Όσον αφορά ενδεχόμενη αμφισβήτηση του υποστατού των πραγματικών περιστατικών, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι από την αίτησή τους περί επιδείξεως επιείκειας προκύπτει σαφώς ότι αυτές δεν αμφισβητούν τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται στη FNAS και στη σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του Essen. Αρνούνται απλώς την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία αυτών, προκειμένου να θεμελιωθεί η ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως. Όσον αφορά τις τηλεφωνικές κλήσεις, οι προσφεύγουσες προβάλλουν την αδυναμία εκ μέρους τους παραδοχής δεδομένου ότι όσα σχετικώς υποστηρίχθηκαν δεν έχουν αποδειχθεί.

99 Οι προσφεύγουσες καταλήγουν ότι, βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996, έπρεπε να τύχουν μειώσεως του ποσού του προστίμου τουλάχιστον ίσης με εκείνη που χορηγήθηκε στην Delta, ήτοι κατά 20 %, ή ακόμη κατά 50 % περίπου, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η συνεισφορά τους στη συγκέντρωση των αποδεικτικών στοιχείων.

100 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του υπό κρίση λόγου.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

101 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από υποτιθέμενη υπέρβαση του ανωτάτου ορίου του 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών το οποίο προβλέπεται από το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε περίπτωση που ο αποδέκτης μιας αποφάσεως της Επιτροπής περί επιβολής προστίμου είναι επικεφαλής ενός ομίλου που συνιστά οικονομική ενότητα, ο κύκλος εργασιών που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εφαρμογή του ορίου αυτού είναι ο κύκλος εργασιών του ομίλου στο σύνολό του. Κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η IBP Γαλλίας ήταν θυγατρική κατά 100 % της IBP, υπό την έννοια ότι οι δύο εταιρίες αποτελούσαν μία οικονομική ενότητα. Επομένως, ορθώς η Επιτροπή στηρίχθηκε στον συνολικό κύκλο εργασιών της IBP για τον υπολογισμό του εν λόγω ανωτάτου ορίου.

102 Όσον αφορά την αιτίαση κατά την οποία το πρόστιμο των 5,63 εκατομμυρίων ευρώ επιβλήθηκε δύο φορές στην IBP Γαλλίας για την ίδια συμπεριφορά, μια πρώτη φορά για το διάστημα κατά το οποίο τον έλεγχο αυτής ασκούσε η Delta και μια δεύτερη φορά για το διάστημα κατά το οποίο αυτή ανήκε στην AFC, πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, το ενιαίο πρόστιμο που επιβλήθηκε στην IBP Γαλλίας, κατόπιν της εφαρμογής του ανωτάτου ορίου του 10 % που υπολογίστηκε βάσει του κύκλου εργασιών της IBP, διαιρέθηκε σε δύο διακριτά μέρη λόγω της εις ολόκληρον ευθύνης της IBP Γαλλίας, αφενός, με την πρώην μητρική της εταιρία και, αφετέρου, με την νυν μητρική της εταιρία.

103 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 όσον αφορά, πρώτον, τη σοβαρότητα της παραβάσεως, καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι οι μεταγενέστερες του 2001 ενέργειες δεν είχαν σχέση με προγενέστερη παράβαση ήδη απορρίφθηκε. Επομένως, το επιχείρημα ότι οι διαπιστωθείσες μετά το 2001 συμπεριφορές δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως πολύ σοβαρή παράβαση είναι αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, οριζόντιες συμφωνίες περί καθορισμού των τιμών συνιστούν, εκ φύσεως, πολύ σοβαρές παραβάσεις. Δεύτερον, αποτελεί στοιχείο συμφυές προς την έννοια της «ενιαίας, σύνθετης και διαρκούς παραβάσεως» το ότι ο χαρακτηρισμός αυτής ως «πολύ σοβαρής» αφορά το σύνολο των συστατικών της στοιχείων και ολόκληρη τη διάρκειά της. Το γεγονός ότι η παράβαση διέρχεται περιόδους διαφορετικής εντάσεως δεν αναιρεί τη διαπίστωση αυτή. Τρίτον, ο χαρακτηρισμός παραβάσεως ως πολύ σοβαρής εφαρμόζεται ως προς όλους τους μετέχοντες σε αυτή. Ο βαθμός ατομικής συμμετοχής καθεμιάς από τις οικείες επιχειρήσεις λαμβάνεται υπόψη μόνο σε συνάρτηση με επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές περιστάσεις. Τέλος, στην ανακοίνωση αιτιάσεων, η Επιτροπή είχε ήδη αναφέρει ότι θεωρούσε την παράβαση πολύ σοβαρή. Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να υποστηρίξουν βάσιμα ότι ο χαρακτηρισμός αυτός της παραβάσεως αφορούσε μόνον την IBP Γαλλίας.

104 Δεύτερον, το επιχείρημα που αντλείται από προβαλλόμενη δυσμενή μεταχείριση των προσφευγουσών σε σχέση με την Aalberts Industries, όσον αφορά τη διάρκεια της συμμετοχής τους στην παράβαση, δεν μπορεί ομοίως να ευδοκιμήσει. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, αφού εκτίμησε συνολικώς τα αποδεικτικά στοιχεία, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν διέθετε επαρκή στοιχεία για την απόδειξη της συμμετοχής της

Aalberts Industries στην παράβαση όσον αφορά το αμέσως μετά τους ελέγχους διάστημα. Επιπλέον, η IMI, την οποία διαδέχθηκε η Aalberts Industries, έθεσε τέρμα στη συμμετοχή της στην παράβαση αμέσως μετά τους ελέγχους. Αντιθέτως, δεν συνέβη το ίδιο στην περίπτωση της Delta και των προσφευγουσών οι οποίες δεν αποστασιοποιήθηκαν δημοσίως από την επίδικη σύμπραξη. Επιπλέον, ακόμη και αν η Επιτροπή, κατά την εκ μέρους της εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, πάντως, η τήρηση της εν λόγω αρχής πρέπει να συμβιβάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας σύμφωνα με την οποία ουδείς μπορεί να επικαλείται υπέρ αυτού παρανομία διαπραχθείσα προς όφελος τρίτου.

105 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα που αναφέρεται στην προσαύξηση κατά 60 % του βασικού ποσού του προστίμου λόγω συνεχίσεως συμμετοχής των προσφευγουσών στην παράβαση μετά τους ελέγχους της Επιτροπής, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι προσφεύγουσες υποστήριξαν απλώς ότι μια τέτοια προσαύξηση ήταν «παράλογη», καθόσον η εξαγορά τους από την AFC πραγματοποιήθηκε μόλις στις 23 Νοεμβρίου 2001, η δε νέα τους διοίκηση αποστασιοποιήθηκε αμέσως από τη σύμπραξη θεσπίζοντας διαδικασίες συμμορφώσεως. Στο πλαίσιο αυτό, πρώτον, διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι η Επιτροπή έχει δικαίωμα να λάβει υπόψη, ως επιβαρυντική περίσταση, το γεγονός ότι ορισμένη επιχείρηση συνέχισε να μετέχει σε παράβαση μετά την έναρξη συναφώς διαδικασίας ελέγχου. Δεύτερον, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω, παρά τη θέση σε εφαρμογή προγράμματος συμμορφώσεως προς το κοινοτικό δίκαιο, οι προσφεύγουσες συνέχισαν να μετέχουν στην παράβαση μετά τον Μάρτιο του 2001. Επομένως, το επιχείρημα που προέβαλαν οι προσφεύγουσες δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

106 Τέταρτον, όσον αφορά την προσαύξηση κατά 50 % του βασικού ποσού του προστίμου λόγω της εκ μέρους της AFC παροχής παραπλανητικών πληροφοριών, από την αιτιολογική σκέψη 789 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε ότι οι παρασχεθείσες πληροφορίες την είχαν παραπλανήσει, γεγονός το οποίο, κατά την άποψή της, συνιστά επιβαρυντική περίσταση.

107 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι εν λόγω πληροφορίες συνίσταντο σε δήλωση συνημμένη στην απάντηση της AFC στην ανακοίνωση αιτιάσεων, στο πλαίσιο της οποίας ο R. (IBP Banninger Italia) ανέφερε ότι κατά το επίμαχο διάστημα δεν είχε επαφές με τη FRA.BO. Εντούτοις, μόλις τέθηκαν υπόψη του ορισμένα έντυπα καταγραφών τηλεφωνικών κλήσεων της FRA.BO, έδωσε μια λιγότερο κατηγορηματική απάντηση, αφενός, αναφέροντας ότι δεν θυμόταν τις επαφές αυτές και, αφετέρου, υποστηρίζοντας ότι οι επαφές αυτές δεν είχαν συνέπειες από απόψεως δικαίου του ανταγωνισμού.

108 Επισημαίνεται ότι, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για πρόστιμο επιβαλλόμενο βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 ή του άρθρου 23, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, το πρόστιμο δύναται να επιβληθεί οσάκις η επίμαχη πράξη διαπράχθηκε «εκ προθέσεως ή εξ αμελείας». Επιπλέον, στο πλαίσιο των επιβαρυντικών περιστάσεων, επιτρέπεται να ληφθεί υπόψη η σχετική σοβαρότητα της συμμετοχής στην παράβαση εκάστης των οικείων επιχειρήσεων, υπό την έννοια ότι η προσαύξηση του ποσού του προστίμου λόγω επιβαρυντικής περιστάσεως πρέπει να είναι ανάλογη προς τη σοβαρότητα της προσαπτόμενης παραβάσεως.

109 Εξάλλου, το γεγονός ότι ο κανονισμός 1/2003 παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επιβάλει πρόστιμο που δεν υπερβαίνει το 1 % του συνολικού κύκλου εργασιών μιας επιχειρήσεως, για αυτοτελή παράβαση, σε περίπτωση που η επιχείρηση αυτή παρακωλύει ή παρέχει ανακριβείς ή παραπλανητικές πληροφορίες ως απάντηση σε αίτηση παροχής πληροφοριών, δεν αποκλείει το ενδεχόμενο το ίδιο αυτό γεγονός να ληφθεί υπόψη ως επιβαρυντική περίσταση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 2006, C-308/04 P, SGL Carbon κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5977, σκέψη 64). Πάντως, πρέπει να διευκρινιστεί ότι σε περίπτωση που γίνει δεκτός ο ένας χαρακτηρισμός αποκλείεται η δυνατότητα να γίνει ταυτόχρονα δεκτός και ο άλλος σε σχέση με την ίδια συμπεριφορά.

110 Επιπλέον, καθόσον οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η αρχή της αναλογικότητας παραβιάστηκε, στο μέτρο που τα ανώτατα όρια τα οποία προβλέπονται από το άρθρο 23, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1/2003 διαφέρουν, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί τον εν λόγω συλλογισμό. Συγκεκριμένα, οι δύο διατάξεις αφορούν διαφορετικές παραβάσεις.

111 Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, δεδομένου ότι δεν πρόκειται για αίτηση ή για ερώτημα που υποβλήθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 18 ή του άρθρου 20 του ίδιου κανονισμού, αλλά για απάντηση στην ανακοίνωση αιτιάσεων στο πλαίσιο της ασκήσεως των δικαιωμάτων άμυνας. Ακόμη και αν οι επιχειρήσεις είναι ελεύθερες να απαντήσουν ή να μην απαντήσουν σε αιτήσεις που τους υποβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, εντούτοις από το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι, από τη στιγμή που δέχθηκαν να απαντήσουν, υποχρεούνται να παράσχουν ακριβείς πληροφορίες. Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, λαμβανομένης υπόψη της οικονομίας του κανονισμού 1/2003, η υποχρέωση κατά την οποία οι παρεχόμενες πληροφορίες πρέπει να είναι ακριβείς εφαρμόζεται επίσης στην περίπτωση απαντήσεως στην ανακοίνωση αιτιάσεων. Ασφαλώς, δεν υφίσταται υποχρέωση απαντήσεως σε ανακοίνωση αιτιάσεων. Επιπλέον, η άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας συνεπάγεται, επίσης, το δικαίωμα αμφισβητήσεως της αποδεικτικής αξίας των εγγράφων στα οποία στηρίζεται η Επιτροπή. Εντούτοις, αν μια επιχείρηση παράσχει άλλες πληροφορίες, όπως για παράδειγμα προσκομίσει μια μαρτυρική κατάθεση, προκειμένου να αποδείξει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που η Επιτροπή επικαλέστηκε με την ανακοίνωση αιτιάσεων είναι εσφαλμένα, οι πληροφορίες αυτές πρέπει να είναι ακριβείς.

112 Εν προκειμένω, η επιβαρυντική περίσταση την οποία δέχθηκε η Επιτροπή συνίσταται στην παροχή παραπλανητικών πληροφοριών. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή προσάπτει στην AFC ότι αρνήθηκε, αφενός, την ύπαρξη τηλεφωνικών κλήσεων και, αφετέρου, το γεγονός ότι οι κλήσεις αυτές είχαν, κατά την άποψή της, αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα. Όμως, όπως παραδέχθηκε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς το τελευταίο αυτό στοιχείο, οι εν λόγω τηλεφωνικές κλήσεις θα ήταν άνευ συνεπειών επί της υπό κρίση υποθέσεως και, επομένως, δεν θα συνιστούσαν επιβαρυντική περίσταση.

113 Όσον αφορά το πρώτο στοιχείο, επισημαίνεται ότι, με την πρώτη δήλωσή του της 29ης Νοεμβρίου 2005, ο R. αρνήθηκε, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 107 ανωτέρω, την ύπαρξη των επαφών αυτών. Συναφώς, ο R. δήλωσε ότι «αντιλαμβάνεται ότι η [B.] είπε ότι είχε τηλεφωνική επικοινωνία μαζί [του] κατά το διάστημα 2001-2005, η οποία μάλλον περιορίστηκε στο διάστημα από το 2001 έως τον Απρίλιο του 2004», αλλά ότι αυτό ήταν «ανακριβές». Με την τροποποιηθείσα δήλωσή του τής 17ης Μαρτίου

2006, αφού τέθηκαν υπόψη του τα έντυπα καταγραφών κλήσεων, ανέφερε ότι δεν θυμόταν τις κλήσεις αυτές. Ήλεγξε την ακρίβεια των εν λόγω κλήσεων στα έντυπα καταγραφών κλήσεων του κινητού τηλεφώνου του που αφορούσαν το διάστημα από τον Σεπτέμβριο του 2002 έως τον Δεκέμβριο του 2003, βάσει των οποίων επιβεβαιώθηκε ότι δεν είχε καλέσει τους αριθμούς τηλεφώνου της Β.

114 Συναφώς, επισημαίνεται ότι στις προσφεύγουσες εναπόκειτο να ελέγξουν κατά πόσον ορισμένη δήλωση ήταν ακριβής πριν την επισυνάψουν στην απάντησή τους στην ανακοίνωση αιτιάσεων, ή, τουλάχιστον, τα επίμαχα έντυπα καταγραφών τηλεφωνικών κλήσεων, όπως έπραξαν, εξάλλου, στο πλαίσιο της τροποποιηθείσας δηλώσεως του R. Υπό την έννοια αυτή, θα μπορούσε να πρόκειται για πράξη διαπραχθείσα εξ αμελείας. Το γεγονός πάντως ότι οι προσφεύγουσες έλαβαν, εν συνεχεία, εσωτερικά μέτρα δεν αλλάζει τίποτε συναφώς.

115 Εντούτοις, όσον αφορά το δεύτερο στοιχείο, διαπιστώνεται ότι η δήλωση της FRA.BO κατά την οποία τακτικές τηλεφωνικές επαφές με αντίθετο προς τον ανταγωνισμό σκοπό έλαβαν χώρα με τον R. (IBP Banninger Italia) (βλ., επίσης, σκέψη 69 ανωτέρω) δεν επιρρωννύεται από κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Συγκεκριμένα, από την απάντηση της FRA.BO στην ανακοίνωση αιτιάσεων προκύπτει ότι οι Ρ. και Β. δήλωσαν ότι δεν είχαν συγκρατήσει το περιεχόμενο καθεμιάς τηλεφωνικής κλήσεως. Σύμφωνα με την απάντησή τους, αυτές ανέφεραν μόνον ότι θυμούνταν γενικώς ότι πραγματοποιούνταν πολλές τηλεφωνικές επαφές, συμπεριλαμβανομένων αυτών που αφορούσαν συζητήσεις με ανταγωνιστές για τις τιμές και τους όρους που εφαρμόζονταν στους πελάτες. Στη δήλωσή της, η Β. ανέφερε απλώς ότι θυμόταν ότι είχε επαφές με τον R.

116 Επομένως, αν και αποδείχθηκε η ύπαρξη των εν λόγω τηλεφωνικών επαφών, εντούτοις δεν αποδείχθηκε ότι επρόκειτο για αντίθετες προς τον ανταγωνισμό επαφές. Κατ' ακολουθία μη ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι η παροχή των επίμαχων πληροφοριών συνιστούσε επιβαρυντική περίσταση.

117 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν το ποσοστό προσαυξήσεως ήταν ανάλογο υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, μη ορθώς η Επιτροπή επέβαλε προσαύξηση κατά 50 % του βασικού ποσού του προστίμου. Όσον αφορά τις συνέπειες επί του ποσού του προστίμου, διαπιστώνεται πάντως ότι το ύψος του επιβληθέντος στις προσφεύγουσες προστίμου δεν μεταβάλλεται, λαμβανομένης υπόψη της εφαρμογής του ανωτάτου ορίου του 10 % που προβλέπεται από το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003.

118 Πέμπτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Επιτροπή δεν προσδιόρισε τη σχετική αγορά και αναφέρθηκε μόνο στο «σχετικό προϊόν», πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, η αγορά την οποία αφορά απόφαση της Επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ καθορίζεται από τις συμφωνίες και τις δραστηριότητες της συμπράξεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2005, Τ-71/03, Τ-74/03, Τ-87/03 και Τ-91/03, Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σκέψη 90). Κατά την αιτιολογική σκέψη 634 της προσβαλλομένης αποφάσεως, από την έρευνα της Επιτροπής αποδείχθηκε ότι, σε διάφορα χρονικά σημεία κατά το διάστημα λειτουργίας της συμπράξεως, όλα τα είδη και όλα τα μεγέθη συνδέσμων σωληνώσεων, συμπεριλαμβανομένων των συνδέσμων σωληνώσεων πιέσεως, αποτέλεσαν το αντικείμενο αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συζητήσεων. Πάντως, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι οι σύνδεσμοι σωληνώσεων από πλαστικό αποτελούν τμήμα της αγοράς των συνδέσμων σωληνώσεων, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, εντούτοις, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι αποτέλεσαν το αντικείμενο αντίθετων προς τον ανταγωνισμό μέτρων.

119 Έκτον, όσον αφορά τις οικονομικές δυσχέρειες της AFC και κατά το μέτρο που οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη την ικανότητά τους καταβολής του προστίμου, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

120 Πρώτον, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, κατά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου να λαμβάνει υπόψη την ελλειμματική οικονομική κατάσταση μιας επιχειρήσεως, δεδομένου ότι η αναγνώριση μιας τέτοιας υποχρεώσεως θα ισοδυναμούσε με παροχή αδικαιολόγητου από απόψεως ανταγωνισμού πλεονεκτήματος στις επιχειρήσεις που έχουν προσαρμοστεί λιγότερο στους όρους της αγοράς (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82,

104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ International Belgium κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3369, σκέψεις 54 και 55, και Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 31 ανωτέρω, σκέψη 327).

121 Δεύτερον, η νομολογία αυτή ουδόλως τίθεται υπό αμφισβήτηση από το σημείο 5, στοιχείο β', των κατευθυντηρίων γραμμών, κατά το οποίο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η πραγματική ικανότητα πληρωμής που έχει μια επιχείρηση. Συγκεκριμένα, η ικανότητα αυτή μπορεί να διαδραματίσει ρόλο μόνο υπό «συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες», τις οποίες αποτελούν οι συνέπειες που θα μπορούσε να έχει η πληρωμή του προστίμου, ιδίως δε όσον αφορά την αύξηση της ανεργίας ή την επιδείνωση των οικονομικών κλάδων από τους οποίους προμηθεύεται και τους οποίους προμηθεύει η σχετική επιχείρηση (απόφαση SGL Carbon κατά Επιτροπής, σκέψη 109 ανωτέρω, σκέψη 106).

122 Πάντως οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς τεκμηρίωση της υπάρξεως τέτοιου πλαισίου. Επιπλέον, ως αποδέκτες της ανακοινώσεως αιτιάσεων, η οποία περιείχε χαρακτηρισμό της παραβάσεως, δεν ζήτησαν από την Επιτροπή, κατά τη διοικητική διαδικασία, να λάβει υπόψη την αδυναμία τους καταβολής του προστίμου.

123 Τέλος, όσον αφορά τα επιχειρήματα που αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996, λόγω του ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να χορηγήσει στις προσφεύγουσες μείωση του ποσού του προστίμου δυνάμει των διατάξεων του τίτλου Δ, παράγραφος 2, πρώτη και δεύτερη περίπτωση, της εν λόγω ανακοινώσεως, αυτά πρέπει ομοίως να απορριφθούν. Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας κατά τη διοικητική διαδικασία δικαιολογείται μόνον εάν η συμπεριφορά της επιχειρήσεως διευκόλυνε την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της παραβάσεως και, ενδεχομένως, την παύση της (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-297/98 P, SCA Holding κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-10101, σκέψη 36). Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι μείωση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996

μπορεί να δικαιολογηθεί μόνον όταν τα παρασχεθέντα πληροφοριακά στοιχεία και, γενικότερα, η συμπεριφορά της οικείας επιχειρήσεως μπορούν συναφώς να θεωρηθούν ότι αποδεικνύουν μια πραγματική συνεργασία εκ μέρους της (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ., σκέψη 31 ανωτέρω, σκέψεις 388 έως 403, ιδίως σκέψη 395). Εντούτοις, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η συνεργασία των προσφευγουσών ήταν πολύ περιορισμένη.

124 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η AFC υπέβαλε αίτηση περί επιδείξεως επιείκειας, εξ ονόματος του ομίλου, σε πολύ προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας και μετά τη FRA.BO, η οποία είχε ήδη παράσχει άμεσα αποδεικτικά στοιχεία περί της υπάρξεως της παραβάσεως. Ασφαλώς, οι παρασχεθείσες από την AFC πληροφορίες βοήθησαν την Επιτροπή να θεμελιώσει την ύπαρξη της παραβάσεως όσον αφορά το διάστημα μεταξύ Ιουνίου 2003 και Απριλίου 2004, διότι επιβεβαίωναν τις παρασχεθείσες από τη FRA.BO πληροφορίες. Εντούτοις, η AFC παραδέχθηκε έναν περιορισμένο μόνο αριθμό περιστατικών όσον αφορά το μεταγενέστερο των ελέγχων της Επιτροπής διάστημα, ενώ αμφισβητεί τη συμμετοχή της IBP στην παράβαση κατά το διάστημα αυτό.

125 Δεύτερον, ακόμη και αν οι πληροφορίες σχετικά με την πραγματοποιηθείσα επ' ευκαιρία της εκθέσεως του Essen σύσκεψη προέρχονταν από την AFC, οι προσφεύγουσες υποβάθμισαν τη σημασία του γεγονότος. Το ίδιο έπραξαν και όσον αφορά τις πραγματοποιηθείσες στο πλαίσιο της FNAS συσκέψεις.

126 Τέλος, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν, στο πλαίσιο αυτό, να επικαλεστούν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά την έκβαση της αιτήσεώς τους περί επιδείξεως επιείκειας. Οι διατάξεις που περιλαμβάνονται στον τίτλο Ε, παράγραφος 2, της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996 διευκρινίζουν, ειδικότερα, ότι η Επιτροπή εκτιμά κατά πόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που διατυπώνονται στους τίτλους Β, Γ ή Δ της εν λόγω ανακοινώσεως κατά τον χρόνο κατά τον οποίο λαμβάνει την απόφασή της.

127 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί και, κατ' ακολουθία, και η προσφυγή στο σύνολό της, ενώ δεν πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα περί μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας ή περί διεξαγωγής αποδείξεων που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες.

Επί των δικαστικών εξόδων

128 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή για εξαιρετικούς λόγους. Υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως (βλ. σκέψη 117 ανωτέρω), οι προσφεύγουσες πρέπει να φέρουν τα δικά τους έξοδα καθώς και το 80 % των δικαστικών εξόδων της Επιτροπής και η τελευταία να φέρει το 20 % των δικαστικών της εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η IBP Ltd και η International Building Products France SA φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και το 80 % των δικαστικών εξόδων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Φέρουν επίσης τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

3) Η Επιτροπή φέρει το 20 % των δικαστικών της εξόδων.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαρτίου 2011.

(υπογραφές)